

ANNA STAROBINETS

IN HET HOL VAN DE WOLF

EEN BEESTACHTIGE DIERENDETECTIVE

Met illustraties van **MARIE MURAYSHI**
Vertaald door **HERMA DIJKEMA** en **MARJOLIJN MUNTINGA**

2025

INHOUD

Hoofdstuk 1

Waarin iedereen over de moord hoort 5

Hoofdstuk 2

Waarin beestachtige feiten aan het licht komen 14

Hoofdstuk 3

Waarin de verdachte huilt 20

Hoofdstuk 4

Waarin sommige dieren zich heel vreemd gedragen 27

Hoofdstuk 5

Waarin het leven zonder kostwinner moeilijk is 33

Hoofdstuk 6

Waarin een getuige iets weet 40

Hoofdstuk 7

Waarin het beter is om niet op spechten te bezuinigen 48

Hoofdstuk 8

Waarin agent van politie Daskat zich als een held gedraagt 56

Hoofdstuk 9

Waarin agent van politie Daskat een virtuoos verhoor afneemt 59

Hoofdstuk 10

Waarin aan de larven gedacht wordt 65

Hoofdstuk 11

Waarin een daderprofiel wordt geschetst 68

Hoofdstuk 12

Waarin kevers een perfect gevoel van tijd hebben 75

Hoofdstuk 13

Waarin de uilen leedvermaak hebben 85

Hoofdstuk 14

Waarin de elektriciteit opraakt 89

Hoofdstuk 15

Waarin Daskat zijn ogen niet kan geloven 94

Hoofdstuk 16

Waarin ze inspecteur Das niet rustig in slaap laten vallen 99

HOOFDSTUK 1: WAARIN IEDEREEN OVER DE MOORD HOORT

Kroeg De Knoest zat zoals altijd bomvol. Wie geen tafel kon krijgen, at op de grond. Inspecteur Das gluurde steeds naar twee aangewaaide uilen, die zich onder het tafeltje naast hem hadden gewurmd en door een cocktailrietje troebele mugito zaten te lurken. Zelf zou Das zich nooit zo verlagen. Zitten doe je aan een tafel. Of, als het echt niet anders kan, aan de bar. Mugito's drinken onder een tafel: dan heb je gewoon geen zelfrespect. En types als die twee uilen hóren helemaal geen mugito's te drinken. Dat zou hij ze trouwens

ook recht in het gezicht zeggen als ze hem naar zijn mening zouden vragen. Want als er iemand verstand van mugito's had, dan was hij het wel, inspecteur Das. En van uilen had hij al net zoveel verstand. Die zoetzure cocktail van gegiste muggen was een verraderlijk drankje. Een uil bestelt er eentje, en dan nog een en nog een, en voor je het weet begint hij smartlappen te zingen en glazig voor zich uit te staren.

'Wat mag het zijn?' Ober Yota gilte in Das' oor om boven het lawaai uit te komen, maar misschien was dat ook wel van de zenuwen.

Vrijdags ging Das altijd naar De Knoest. En niet omdat er in het Verre Bos geen andere kroeg was, hoewel... er wás daar ook geen andere kroeg. Maar gewoon omdat hij van deze plek hield. Na een lange werkweek kon je je hier tenminste ontspannen. Met je snor wiebelen op sipsopmuziek. Een beetje kletsen met vrienden. En lekker eten. Bijvoorbeeld de specialiteit van de kok, 'pina blokkada'. Een groot, vet, vermolmd houtblok, vol zongedroogde larven.

'Voor mij alstublieft de pina...'

Nee. Nee. Nee. Hij had toch met zichzelf afgesproken dat hij zou afvallen? Het overtollige vet wegwerken? Hij was helemaal uit vorm door dat vet. Hoe moet je met zoveel dassenvet een crimineel achtervolgen? Nee, wat hij moest doen was joggen en kleine porties eten. Gezond eten...

'Een pina blokkada?' vulde Yota hem kribbig aan.

'Nee. Misschien toch maar niet de pina...'

'Wees eens wat duidelijker!' krijste Yota en smeed zijn notieblokje op de grond. 'Wat willen jullie nou toch? Jullie zijn

hier met zovelen en ik ben in mijn eentje! Ik ben helemaal alleen! En iedereen wil iets! Mijn hemel! Ah-ha-ha-ha-hááá.'

Ober Yota kreeg een lachstuip. Hij was een labiele coyote. Zijn gelach sloeg vaak om in gejang. En dat kwam allemaal door een ongelukkige jeugd. De coyotes uit zijn roedel waren bandieten uit het Nabije Bos. Inspecteur Das had ze vaak gezegd dat ze het rechte pad moesten kiezen en ze gewaarschuwd dat een leven als crimineel tot niets goeds zou leiden. Maar er écht iets aan doen kon hij niet: hij had geen bevoegdheid om tegen criminelen uit het Nabije Bos op te treden. Dus kon hij alleen maar adviezen geven, en daar lachten de coyotes hem vierkant om uit. Maar toen raakten ze slaags met andere bandieten om een aangrenzend

territorium, aan een meer. En in één nacht kwam iedereen om, behalve Yota. Hij had zich kunnen verstoppen; hij was toen nog maar een kind. Toen inspecteur Das op de plek van de moordpartij was geweest, nam hij de kleine Yota mee terug naar het Verre Bos. En hij zorgde ervoor dat hij werd opgevoed door gezagsgetrouwe dieren, zodat hij niet het slechte pad zou kiezen.

‘Ah-ha-hááá! Die wil dit, die wil dat! Die wil wél pina, die wil géén pina!’ snikte Yota.

De twee uilen rukten zich los van hun mugito en staarden Yota met verontwaardigde ronde ogen aan. Aan de snavel van een van de twee bungelde een vette, gegiste mug.

‘Hou op met dat hysterische gedoe, jongeman,’ zei Das. ‘Beheers je.’ Hij draaide zich om naar de uilen. ‘En waar zitten jullie naar te staren? Nog nooit een coyote gezien?’

‘Conflictuitlokkend gedrag,’ stelde de uil met de bungelende mug grimmig vast.

‘Een schokkende vertoning,’ constateerde de uil zonder mug. ‘Wij zijn hierdoor ernstig getraumatiseerd.’

‘Wij zijn advocaat-uilen. Wij eisen schadevergoeding. Een gratis maaltijd van de chef-kok,’ zei de uil waarvan de mug eindelijk van zijn snavel op de grond was gevallen.

‘Een gratis maaltijd?’ jankte coyote Yota. ‘Ik maak gehakt van jullie! Kalkoenrollade! Of kipkluijjes!’

‘We worden met de dood bedreigd,’ zei een van de uilen.

‘Met getuigen erbij,’ knikte de ander.

‘Als inspecteur van politie van het Verre Bos,’ kwam Das tussenbeide, ‘moet ik u mededelen dat het bij ons in het Verre

Bos verboden is om rotzooi te maken in openbare ruimtes. Daar staat een boete op.'

'Wij maken nooit rotzooi!' protesteerden de uilen in koor.

'De mug,' zei Das gewichtig. 'Jullie hebben een mug op de grond laten vallen. Nou vooruit, deze keer zie ik het door de vingers. Het Verre Bos is een gastvrije plek. Maar nu eerst de mug oprapen.' Das draaide zich om naar Yota. 'En jij brengt de heren uil een pina blokkada op rekening van De Knoest.'

'Nóg een pina?' Yota begon te janken. 'Die wél een pina, die géén pina, die wel een pina, die niet...'

'Oké, klaar. Hou op met dat gejangk,' onderbrak Das hem. 'Voor hen een pina. Voor mij regenwormcarpaccio. En voor mijn vriend die er zo aan komt: soja-muizenpaté en...'

'Ik neem hetzelfde als Das!' Zoals altijd was Daskat onopgemerkt de kroeg binnengeslopen en op een krukje gesprongen alsof hij uit een parallelle wereld kwam. Zo was hij er niet en zo was hij er wel – oren recht omhoog, snorharen strak opzij, zijn staart licht zwiepend op het ritme van de sipsopmuziek. Twee net geschilderde zwarte strepen glommen vochtig op zijn snuit.

'Jonge vriend.' Das sloeg hem vaderlijk op de schouder. 'Dat gerecht is niets voor jou. Ik heb de regenwormcarpaccio genomen, een lichte snack, zodat ik niet dikker word. Plakjes rauwe regenworm: dat is geen eten voor dieren zoals jij...'

'Ik ben een daskat!' zei Daskat uitdagend. 'Ik heb strepen! Dassenvoer is heel geschikt voor mij. Doe mij dus maar de regenwormcarpaccio!'

'Doe mij maar!' Yota begon opnieuw te jammeren en de

advocaat-uilen deden net alsof ze zich in hun mugito verslikten. ‘Doe hem iets, ik zou niet weten wat! Iets muizigs of iets wormigs! Is-ie nou wel of niet een kat?’

‘Ik ben Daskat,’ zei Daskat koppig. ‘Ik ben agent van politie van het Verre Bos. En ik neem de carpaccio.’

‘Tweemaal de regenwormcarpaccio voor tafel vijf!’ gilde Yota terwijl hij naar de keuken liep. ‘En voor onder tafel zeven pina blokkada van het huis. Ik hoop dat ze erin stikken.’

‘De kikkers kwaken.’ Daskat draaide zijn driehoekige oor in een onmogelijke hoek. ‘Er is vast iets gebeurd.’

‘Soms kwaken de kikkers gewoon om te kwaken,’ antwoordde Das wijs.

‘Maar wat als er een ernstig misdrijf is gepleegd!’ De stem van Daskat klonk hoopvol. Hij probeerde het te verbergen, maar dat lukte niet.

‘Wil jij dat er in het Verre Bos een ernstig misdrijf is gepleegd?’ vroeg Das streng.

‘Nee, natuurlijk niet.’ Daskat kneep een oog dicht en krabde nerveus aan een van de strepen op zijn snuit.

Ja, natuurlijk wél. Daskat wilde heel graag dat iemand eindelijk eens een echt beestachtig misdrijf zou plegen. Hij begreep dat het voor alle bosbewoners belangrijk was om een rustig en veilig leven te leiden waarbij ze elkaar konden vertrouwen. Maar al die onbenullige wetsovertredinkjes waar zijn werkdagen mee gevuld waren hingen hem zó de keel uit. Wat is nou interessant aan de diefstal van wat pijnboompitten, niet opgeruimde poep op een open plek of een

veer die uit iemand z'n staart is getrokken? Die misdaden waren fantasieloos, ze misten lef en wrede boosaardigheid. Het vangen van dit soort misdadigers was niet waar Daskat van droomde toen hij in dienst trad bij de politie van het Verre Bos.

Coyote Yota serveerde de carpaccio en kwakte de borden zo hard neer dat stukjes rauwe worm op tafel tuimelden en traag in alle richtingen begonnen te kruipen, in de ijdele hoop het er levend vanaf te brengen.

'Een ernstig misdrijf betekent vooral ellende.' Inspecteur Das keek Yota scheef aan. Hij pakte behendig een wegkruipend stukje van de tafel en propte het in zijn mond. 'Voor iemand is dat een drama. Een verlies. Soms betekent het zelfs iemands dood. Snap je dat, Daskat?'

'Ja, ja, ik snap het.' Bedrukt keek Daskat naar zijn bord. Hij had helemaal geen zin meer in wormen. Met zijn klauw pakte hij lusteloos een stukje carpaccio dat net iets levendiger leek dan de rest, sleepte het van zijn bord en gaf het met zijn poot een zetje naar de rand van de tafel.

'Niet met je eten spelen!' zei Das streng, maar toen stakte zijn stem. 'Sorry, jongen. Je bent al volwassen en toch vertel ik je nog steeds wat je moet doen. Eet zoals je wilt.'

De kikkers kwaakten steeds luider.

'Ze kwaken niet zomaar wat.' Daskats rugharen stonden rechtoverreind. 'Ze geven berichten door via KwaakBook. Het is echt belachelijk dat wij, politie van het Verre Bos, niet zijn aangesloten op het account van de kikkers. Wij horen alles als laatste.'